

Cordes vitals

Marcos Cubells
Nuria Pérez
Roser Pérez
Gabriela Rapira
Maria Seguí
Antoni Valero
Juliana Zalomir

Letra
nova

bromera

CONÈIXER JÚLIA

Toni va posar una mica de bourbon al got, va observar el color i va ensumar l'olor d'aquell beuratge. Ell no bevia massa regularment, però en dies com el d'avui, on la nostàlgia cridava a la porta, li agradava asseure's i acompanyar el seu whisky amb un bon cigar, mentre de fons sonava Miles Davis.

Li agradava aquella imatge clàssica que podia donar, com si fóra el mateix Humphrey Bogart a Casablanca. S'havia quedat encallat en el record d'uns anys passats, i no era conscient que la realitat ja no era la mateixa; les dones ja no duïen aquelles ondulacions als cabells, ni els homes vestien gavadina i barret... De sobte, el soroll del telèfon va tornar-lo a la realitat, a l'any dos mil dos, en una cambra d'un apartament enmig de la ciutat.

–Diga? –va preguntar amb desgana.

–Daniel, sóc Júlia. No em penges, per favor.

Toni va sostenir l'auricular a les mans. Aquella veu resultava dolça, suau i estranyament familiar.

–Crec que... –va començar a dir.

–Sí, Dani, ja sé el que em diràs, creu-me. Però necessitava parlar amb tu, acabe de vindre del sopar amb el Bru i crec que no puc oblidar-te.

Toni va asseure's en el braç del sofà. Indubtablement aquella jove s'havia equivocat de número, però hi havia alguna cosa en la seua manera de parlar que semblava irresistiblement misteriosa, un trencadís curiós i al mateix temps obscur.

—No hauria d'haver-te mentit i no hauria d'haver-te cridat. Em vas dir que no ho fera, que la teua dona podria agafar el telèfon, però et necessite. Crec que no puc viure sense tu...

CASABLANCA

–Et passe la pròxima cridada.

Toni va assentir, mentre Rubén premia el botó verd, per indicar que es trobaven en l'aire.

–Bona nit, Toni. Em diuen Carles i m'agradaria dedicar aquesta cançó a la meua estimada Carme, la meua dona, la mare dels meus fills, perquè avui fem trenta anys de casats. Vull demanar «As times goes by», és aquella que sona a Casablanca...

–Enhorabona, Carles. I recorda, sempre us quedarà París...

«As time goes by» va inundar l'estudi, mentre Toni se sostenia el cap amb les mans.

–Com va? –va demanar Rubén des de la cabina.

–Un poc cansat...

–M'ho diràs a mi. Amb això de la retallada de plantilla he de cobrir les dues hores següents.

Quan la cançó va acabar, Toni va acomiadar l'audiència i va alçar-se del seient.

–Bona nit, Bogart. Descansa. –El locutor va fer un mig somriure i va dirigir-se a la porta mentre s'hi posava la gavardina.

Al carrer, la rosada mullava els sostres dels cotxes i els fanals desprenien una llum groga que a penes il·luminava les façanes de les cases. Toni va encendre una cigarreta i va caminar cap a casa amb pas confós. La conversa amb Júlia havia sigut estranya, Toni havia arribat a la conclusió que la noia havia estat xatejant amb un tal Daniel, casat i amb dos fills. Ella l'havia enganyada respecte al seu físic i quan «l'amant» va assabentar-se'n va decidir deixar de parlar-li. Semblava que, en el procés, ell havia deixat un número erroni, que Júlia havia acceptat sense sospitar l'enganyifa.

Toni va asseure's a la butaca del saló, mentre encenia una altra cigarreta i es llevava les sabates, el soroll del telèfon va sobtar-lo. Va esperar uns minuts, no li havia contat a la jove que ell no era Daniel, simplement havia deixat que ella es desfogara, però pensava que no cridaria més. Alguna cosa obligava a Toni a no dir la veritat...

—Diga?

—Dani, sóc Júlia.

Aleshores va saber que aquella veu s'assemblava perillósament a la de Rita.

RITA

Rita caminava amb aquella sensualitat que la feia tan semblant a Elizabeth Taylor. Amb les sandàlies a les mans i els cabells agitats pel vent, se li acostava amb pas decidit, soterrant els peus en la sorra.

S'hi va fixar en la seua forma de caminar, aquell dia lluïa un vestit molt cenyit sobre la cintura que deixava veure les cuixes i la nuesa dels muscles. Els malucs li proporcionaven la silueta d'un rellotge d'arena i els braços acompanyaven el seu moviment amb harmonia. Tenia els cabells negres, arrissats i generosos. La pell morena brillava amb el sol i ressaltava els ulls d'un verd clar com dues maragdes.

En arribar al costat del xicot s'hi va llançar als seus braços, mentre ell la mirava com si hagués caigut un àngel del cel.

—He d'estar a casa abans de les set, ma mare pensa que estic a la parròquia —va xiuxiuejar a l'orella del jove, mentre a aquest se li eriçaven els pèls del clatell.

La parella va buscar refugi en la part rocosa de la platja, allunyats de la gentada.

Ella s'hi va asseure en una de les roques, mentre Toni li besava el coll.

–Vull fer l'amor amb tu –li va dir amb els ulls es-
purnejants.

El jove s'hi va aturar i va petonejar-li el front. Des-
prés va abaixar-li els tirants, mentre deixava els pits de
Rita –aquells que sa mare havia mantingut allunyats del
plaer de qualsevol home– desprotegits de la brisa del mar.
Va acariciar-ne un i va passar els llavis per sobre amb
cura, després va mossegar un dels mugrons amb suavitat,
mentre la jove gemegava i demanava al seu amant que
no s'aturara.